

# AMAT-PINIELLA I COLL

**Aquest dimecres**, a Manresa, es va lliurar, en la seva quinzena edició, el Premi Joaquim Amat-Piniella a l'obra narrativa (novel·la o llibre de memòries), que una comissió integrada per lectors acreditats i, a la fi, un jurat (del qual formo part) conformat per bibliotecaris, escriptors i periodistes de la capital del Bages, ha considerat que era la millor entre les que, publicades durant el curs 2013-2014, tenia com a rerefons o reflectia la realitat social del segle XX. I enguany el guanyador ha estat Pep Coll, amb la seva excel·lent novel·la *Dos taüts negres i dos de blancs* (Proa), que ha rebut una molt bona acollida de públic i de crítica, i que a finals de juny ja va guanyar el 43è Premi Creixells, el qual, com l'Amat-Piniella, reconeix obres ja publicades.

La història que explica Coll, doncs, continua interessant més enllà de l'àmbit pirinenc, i més enllà de l'àmbit lleidatà, i consolida el seu autor com una de les apostes més sòlides de la literatura catalana actual. Sigui per la mirada perspicaç, o per la truculència dels assassinats, o per l'ofici que exhibeix el narrador, o, més probablement encara, una mica per tot plegat, el cas és que la reconstrucció dels abominables crims de Carreu de l'any 1943, i de la posterior investigació completament esbiaixada per les circumstàncies sociopolítiques del moment, han seduït lectors des dels llogarrets septentrionals més despoblats fins als barris

més concorreguts de l'Eixample barceloní. Perquè, com sabem els qui acostumem a llegir mirant d'espolsar-nos els prejudicis, nò hi ha res de més universal que una història local explicada amb honestedat. Per un altre costat, *Dos taüts negres i dos de blancs* és, a banda de la reconstrucció literària d'un succés real, una agra i excel·lent metàfora de l'ambient d'enveges, traïcions i venjances que, durant els primers anys de la postguerra, va dominar el país.

Les circumstàncies han volgut, a més, que l'acte de lliurament del quinzè Premi Amat-Piniella s'amenitzés amb una lectura dramatitzada de textos de Manuel de Pedrolo, coincidint amb el vint-i-cinquè aniversari de la seva mort.

He de confessar que veure els noms de Manuel de Pedrolo (l'escriptor de l'Aranyó que va construir, a partir dels anys cinquanta, un corpus literari cabdal per a la normalització de la literatura catalana), Amat-Piniella (manresà que va passar uns anys a Mauthausen i, encara molts més, desterrat de la seva ciutat, i que va deixar una novel·la imprescindible com *K. L. Reich*) i Pep Coll (pallarès establert a Lleida i, com ja he dit, un dels noms més solvents del panorama literari actual) en un mateix acte, va agradar molt a tothom que hi va assistir, i especialment a un manresà d'Alpicat, amb pretensions de lletraferit, com és un servidor.

De reüll  
per Llorenç Capdevila

